

A Pécsi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.III.19/2016/4. szám

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2016. évi június hó 14. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

v é g z é s t :

A másodfokú bíróság az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt a **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék 15.B.461/2015/15. számú ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

A Kaposvári Törvényszék a 15.B.461/2015/15. számú ítéletével a vádlott büntetőjogi felelősségét a Btk.164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetében állapította meg. Ezért 2 év 10 hónap szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani, amelybe beszámította az előzetes fogvatartásban töltött időt. A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napban határozta meg. Emellett rendelkezett az ügyben beszerzett bűnjelről, valamint az eljárás során felmerült bűnügyi költségről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője enyhítésért jelentettek be fellebbezést. A védő a nyilvános ülésen fellebbezését fenntartva, elsősorban bizonyítás elrendelését és elmeorvosszakértő kirendelését kérte. A szakvélemény alapján a minősítés megváltoztatására, míg másodsorban a büntetés enyhítésére tett indítványt.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség a BF.257/2015/3/II. számú átiratában az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott elsőfokú határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a büntetőeljárás szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, amelynek során felderítette és megvizsgálta a tényállás megállapításához szükséges bizonyítékokat. Ezek részletes, külön-külön és összességében történő, a logika szabályainak megfelelő értékelésével adott számot ténymegállapításairól, köztük a vádlott beismerő vallomásának elfogadásáról is.

Az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, a vádlott védekezését alátámasztó részében a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul. Az elsőfokú bíróság tehát indokolási

kötelezettségének is messzemenően eleget tett.

A védő indítványozta elmeorvosszakértő kirendelését a vádlott elméleti állapotának vizsgálata céljából.

A másodfokú bíróság nem tartotta indokoltnak igazságügyi elmeorvos- vagy pszichológus szakértő bevonását az eljárásba.

Az eljárás során nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy a vádlott beszámítási képessége bármilyen módon befolyásolt lett volna; ezzel szemben a fekvő ember nagy erővel történő megrúgásának következményével a vádlott is tisztában volt, és azzal bárkinek tisztában kell lennie. Ekként a szakértő kirendelése nem szolgálna a tényállás pontosabb felderítését, és az az eljárás indokolatlan elhúzódásához vezetne. Mindezek alapján a másodfokú bíróság a nem megalapozott bizonyítási indítvány elutasítása okán mellőzte a szakértői bizonyítás felvételét és az ügy tárgyalásra utalását.

Az ekként megalapozott és senki által sem vitatott tényállás a Be.352.§ (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság helytállóan vont le következtetést a vádlott büntetőjogi felelősségére. A cselekmény minősítése is megfelel a Büntető Törvénykönyv rendelkezéseinek.

Helyesen ismerte fel az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott szándéka a testi sértés okozására, és nem a sértett életének kioltására irányult, amelyre tekintettel cselekménye nem lehetett gondatlan. Gondatlanság legfeljebb a cselekmény eredménye vonatkozásában terhelheti a vádlottat; ez azonban a bűncselekmény szándékos elkövetésére nincs kihatással; a gondatlanság kizárólag az eredményhez, mint a bűncselekmény minősítő körülményeihez fűzött súlyosabb jogkövetkezmények alkalmazásának feltételéül szolgálhat.

Erre tekintettel a védő által a minősítés megváltoztatása végett bejelentett jogorvoslat sem volt megalapozott.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság teljes körűen feltárta, és azokat súlyuknak megfelelően értékelte. Ezt a másodfokú bíróság csupán azzal egészíti ki, hogy a nyilvános ülésen a sértett megbocsátott a vádlottnak; e körülményt a továbbiakban nagy nyomatékkal kellett figyelembe venni a vádlott javára.

Ugyanakkor nem fogadható el a védelem részéről hangoztatott érvelés, miszerint a vádlott annyiban hibázott, hogy nem megfelelően kezelte a sértett részéről kezdeményezett szakítással kapcsolatos szituációt. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az általános erkölcsi normák tilalmazzák a párkapcsolati viták bántalmazás útján történő megoldását; a hozzátartozó sértett sérelmére elkövetett bűncselekményt így nem enyhítő, hanem egyenesen súlyosító körülményként kellett értékelni. Emellett súlyosító körülményként esett latba a vádlott terhére az is, hogy a sérüléseinek következtében maradandó fogyatékosága is hátramaradt a sértettnek.

Ugyancsak nem lehetett enyhítő körülményként figyelembe venni azt, hogy a vádlott

mikrokörnyezetében a párkapcsolati problémák megoldására a társadalmi normáktól eltérő megoldást alkalmaznak, hiszen a vádlott által választott megoldás a büntető törvénybe ütközött.

Mindezek alapján a vádlottal szemben a törvényi minimumhoz közel eső tartamban meghatározott szabadságvesztés messzemenően méltányos, és tükrözi a bűncselekmény tárgyi súlyát, valamint a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességet, amely egyben alkalmas a büntetési célok elérésére is.

Erre tekintettel a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget a büntetés enyhítésére, különösen arra tekintettel, hogy a vádlottal szemben erőszakos bűncselekmény miatt (garázdaság vétsége) egy ízben már vádelhalasztást is alkalmaztak, amely így nem járt eredménnyel.

A fentiekre tekintettel a vádlott és a védő által enyhítés végett bejelentett fellebbezések is alaptalanok voltak.

Miután az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, a másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott elsőfokú ítéletet a Be.371.§ (1) bekezdése alapján - helyes indokainál fogva - helybenhagyta.

Pécs, 2016. június 14.

Dr.Tóth Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr.Hudvágner András s.k. előadó bíró, Dr.Bencze Beáta s.k. bíró

A Kaposvári Törvényszék 15.B.461/2015/15. számú ítélete a Pécsi Ítélőtábla Bf.III.19/2016/4. számú végzése folytán a 2016. évi június hó 14. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Tóth Sándor s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: